

[Thorndahl.]

de andre ikke har kunnet? Hvad skal man svare på det? Eller hvad skal vi svare, når folk spørger om, hvorfor folketinget nu vil løse beskæftigelsesproblemerne ved at sætte moms en op med 3 pct., når vi for bare 2 år siden, også i september, besluttede, at moms en skulle sættes ned med 5 pct., for at løse beskæftigelsesproblemerne? Hvad skal vi svare, når vi som folketingsmedlemmer bliver spurgt? Vi har selvfølgelig forskellige politiske opfattelser, men jeg vil da i hvert fald meget gerne loyalt over for flertallet her i dette hus på møder over for borgerne gøre rede for motiveringen for og sammenhængen i flertallets beslutninger. Men det er desværre umuligt for dette forligs vedkommende. Jeg kan kun med de fleste borgere ryste på hovedet ad det resultat, der er nået, et resultat, der meget nøje svarer til konklusionen af den undersøgelse, som Jyllands-Posten netop har ladet foretage, en undersøgelse, der viste - og det er forfærdeligt - at 67 pct. af samtlige vælgere i dette land ikke troede på, at politikerne har evne og vilje til at finde holdbare løsninger. En minoritet på bare 10 pct. havde dog denne forhåbning. Men det er et fantastisk forstemmende resultat.

Jeg skal nævne et par væsentlige ting fra behandlingen i skatte- og afgiftsudvalget. Med hensyn til den finanspolitiske stramning har jeg under andenbehandlingen af afgiftsforslagene kunnet konstatere, at den købekraftsföringelse, som den finanspolitiske stramning forårsager, ifølge de forudsætninger, som regeringen har bygget på, ikke indebærer nogen forbrugsbegrænsning. Eller sagt kortere: regeringen siger i virkeligheden, at en købekraftsföringelse ikke medfører reduktion af forbruget, og denne paradoksale sammenhæng, denne paradoksale forudsætning har man brugt som basis for de provenue-mæssige beregninger, der er gjort.

Jeg stillede yderligere i skatte- og afgiftsudvalget et enkelt spørgsmål: om den fordyrelse af nybyggeriet, som momsforhøjelsen giver anledning til, også ville medføre en tilsvarende værdistigning af de eksisterende bygninger. Skatteministeren har hertil oplyst, at en sådan øjeblikkelig stigning i handelsværdien vil indtræde, og at den vil være af størrelsesordenen 10 mia kr. Mermoms en vil som oplyst over 3 år med korrektion for kompensationsudgifterne andrage ca. 10 mia kr., godt nok efter

ministeriets beregninger, men alligevel. Mermoms en på 10 mia kr. udløser således en øjeblikkelig værdistigning for de faste ejendomme, ligeledes på 10 mia kr., og det er et resultat og en sammenhæng, som jeg tror man gør klogt i at hæfte sig ved.

Statsministeren har nærmest været dantesk i sine pessimistiske vurderinger. Der har jo ligefrem været talt om helvede og helvedes forgård, så det er måske på sin plads at erindre om det grundlag, som socialdemokratiet i 1975 gik til valg på, og jeg skal citere fra socialdemokratiets Helhedsplan 1975:

»Socialdemokraterne kan løse problemerne. Ved en hurtig og bevidst indsats skal der genskabes den optimisme og tro på fremtiden, der er forudsætningen for igen at få fuld beskæftigelse og økonomisk stabilitet.«

Statsministerens meget realistiske bedømmelse af 2½ års socialdemokratisk regering illustrerer netop på baggrund af det afsnit, jeg har citeret fra socialdemokratiets helhedsplan, socialdemokraternes evne til at løse vore problemer. I den retning er fremskridtspartiet helt enigt med statsministeren.

Tyroll (VS):

Som vi fremhævede under den samlede førstebehandling mandag den 22. august, mener VS, at der øjeblikkelig bør tages initiativer, der sikrer de langtidsarbejdsløse, der står over for at falde for 26 ugers reglen, og ikke bare de langtidsarbejdsløse, der har udsigt til at falde i næste uge eller i løbet af et par måneder. Der må skrides effektivt ind, mindst 1 år til 1½ før folk falder for 26 ugers reglen.

Under førstebehandlingen nævnte vi også, at omkring 15.000 havde udsigt til at falde for 26 ugers reglen i løbet af resten af 1977 og i 1978. Dette var et skønsmæssigt tal hentet fra det svar, som arbejdsministeren offentligt gav til LO og Arbejdsledsheds-kassernes Samvirke, som havde henvendt sig til arbejdsministeren for at få forlænget perioden, hvori der kræves 26 ugers arbejde, fra nu 4 år til 5 år. Dette skønsmæssige tal på 15.000 viste sig under udvalgsarbejdet at være alt for lavt. Af svarene på en række spørgsmål, vi stillede i arbejdsmarkedsudvalget, fremgik det, at antallet af langtidsarbejdsløse, der står over for at falde for 26 ugers reglen, er langt større end hidtil antaget.

Arbejdsministerens oplysninger til udvalget viser, at omkring 24.600 har udsigt til at falde